

„Tako je pripovedoval ded, stari hrast,“ reče hruška jablanici, ko konča s pripovedovanjem.

„Tetka, tetka, ali se izpreminjajo tudi sedaj osuti cveti v metuljčke?“ vpraša spet mlada radovednica.

„Ne, ne,“ odgovori starka; „ded nam je rekel, da se je zgodilo tako samo na prvo pomlad.“

In sedaj ti povem še drugo bajko, ki sem jo slišala od starega hrasta:

V tistem času, ko je bila prva pomlad, je prišlo za njo poletje in nato jesen, kakor dandanes. Jeseni je izgubilo drevje dozorelo sadje, listi so obledeli, zarumeneli in drug za drugim je popadal z veje, dokler ni ostalo drevje golo. In vnovič je zajokalo drevje v mrtvo noč. — Prišla je zima. Na zemljo so začele padati snežinke; kmalu je bilo vse ovito v belo odejo. Potočki in reke so zamrznile. Drevje je strmelo predse v svet in drhteč je pričakovalo, kaj bo. Burja, ki je prej divjala, se je utolažila, oblaki so se razpršili, in prilazal se je mesec ter posvetil s svojo blede svetlobo čez deželo. In drevje je takrat ostrmel, ko je videlo pred seboj tako izpremenjeno pokrajino. Čudilo se je belemu, blestečemu snegu in gladkemu ledu, ki so se na njem tako čudovito lomili blede nebesni žarki. Tem bolj pa se je čudilo drevje, ko je videlo, da je pokrito s prelepo obleko, čudilo se je prekrasnim, blesketajočim se lestencem, ki so viseli od njihovih vej in vejic. Drevje je mislilo, da je posuto s tisoč in tisoč briljanti. Vsako drevo je ta sijaj tako očaral, da ni nič več tožilo po nežnem cvetju, ne po sadju in tudi na liste je popolnoma pozabilo.

Omamljeno od tolikega sijaja in blišča, je zaspalo in se prebudilo šele na pomlad, ko so začeli izginjati lestenci pred toplim solncem.“

„Vidiš, draga jablanica,“ reče stara hruška, „zima je tako zlobna, da nam odvzame vse listje, vendar je tako dobrosrčna, da nas nagradi zanje z briljanti in z mirnim spanjem.“

Voznikova pesem.

*Hi, hi! Le potegni, šarec,
le potegni urno, vranec;
še ta cesta po dolini,
pa še oni nizki klanec!*

*Pa bo prišlo, pa bo prišlo,
ljuba mi konjička,
ko peljala mesto vinca
rakev bosta tu prek grička.*

*Kaj, no, stresaš s črno grivo?
Le povleci, le poteci!
Saj še nisi star, kot jaz sem,
aj, še čil in mladolet si.*

*Takrat pa stresaјta grivo
in s povešeno glavó
me peljita — saj je drug ne
bo povešil za menó . . .*

Cvetko Gorjančev.